

RISTIRIITAINEN ASENNE

Tänään lehdissä julkaistua edustajakokouksen päätöslauselmaa, jossa meidän puolueitamme tuomitaan, jokainen valveutunut työläinen ja sotilas epäilemättä vertaa Neuvostojen yleisvenäläiselle edustajakokoukselle osoitettuun puolueemme julkilausumaan, joka saatettiin julkisuuteen 11 päivänä ja on julkaistu tänään „Pravdassa”³⁵.

Edustajakokouksen johtajien asenteen ristiriitaisuus paljastui heidän päätöslauselmassaan, ja meidän julkilausumamme paljastaa sen erikoisen havainnollisesti.

„Venäjän vallankumouksen menestyksen ja voimakkuuden perustana on koko vallankumouksellisen demokration — työläisten, sotilaiden ja talonpoikain yhtenäisyys”, näin kuuluu edustajakokouksen päätöslauselman ensimmäinen ja tärkein pykälä. Ja tämä pykälä olisi tietenkin eittämättömästi oikea, jos tässä „yhtenäisyydellä” ymmärrettäisiin *vastavallankumousta vastaan suunnatun taistelun yhtenäisyyttä*. Entä jos tietty osa „työläisiä, sotilaita ja talonpoikia” liittoutuu, yhtyy johtajiensa välityksellä vastavallankumoukseen? Eikö ole selvää, että nimenomaan *tämä* „demokratian” osa lakkaa *todellisuudessa* olemasta „vallankumouksellista”?

Narodnikit (eserrät) ja menshevikit kiihtynevät jo siitäkin, että meidän tahollamme saatetaan ajatella, että „työläisten, sotilaiden ja talonpoikien” jonkin osan „yhtyminen” vastavallankumoukseen olisi mahdollista, ajateltavissa.

Niille, jotka yrittäisivät tuollaisella kiihtymisellä saattaa meidän todisteitamme varjoon ja hämätä asian ytimen, vastaamme vetoamalla suoraan saman päätöslauselman

3. pykälään: „...*omistavien luokkien vastavallankumouksellisten kerrosten vastarinta kasvaa*”. Tuo on asiallinen selitys! Se olisi aivan totta, jos sanottaisiin: porvariston tai kapitalistien ja tilanherrain vastarinta („omistavien luokkien” asemesta, joihin kuuluu myös pikkuporvariston varakas osa).

Tietysti porvariston vastarinta kasvaa.

Mutta juuri porvariston käsissä onkin Väliaikaisen hallituksen enemmistö, johon eserrien ja menshevikkien johtajat ovat *yhtyneet* — eivät ainoastaan yleispoliittisessa mielessä, vaan myös organisatorisesti, kuuluessaan samaan laitokseen, ministeristöön!

Juuri siinä on Neuvoston johtajien ristiriitaisen asenteen ydin, juuri siinä on koko heidän politiikkansa epävakaisuuden alkujuuri: he ovat liitossa porvariston kanssa hallituksen kautta, he ovat hallituksessa alistettuja enemmistön, porvarisministerien tahtoon — ja samaan aikaan heidän on pakko tunnustaa, että „omistavien luokkien vastavallankumouksellisten kerrosten vastarinta kasvaa”!!

On selvää, että tällaisen asiointilan vallitessa vallankumouksellisen proletariaatin puolue voi tunnustaa paljon puhutun „vallankumouksellisen” (sanoissa, mutta ei teoissa vallankumouksellisen) demokratian „yhtenäisyyden” vain „sikäli mikäli”. Me kannatamme yhtenäisyyttä sen kanssa, mikäli se taistelee vastavallankumousta vastaan. Me emme kannata yhtenäisyyttä sen kanssa, mikäli se liittyy yhteen vastavallankumouksen kanssa.

Elämä on asettanut päiväjärjestykseen nimenomaan kysymyksen vastavallankumouksellisen porvariston „kasvavasta vastarinnasta”: on epäjohdonmukaista, epäviisasta *kiertää* tämä tärkein peruskysymys yleisillä fraaseilla „vallankumouksellisen demokratian toiminnan yhtenäisyydestä tai yhdenmukaisuudesta” ja hämätä sen yhden osan yhtenäisyys tai yhdenmukaisuus vastavallankumouksen kanssa.

Näin ollen on ymmärrettävää, että kaikki edustajakokouksen päätöslauselmassa olevat järkeilyt meidän mielenosoituksemme tuomitsemisesta „salaisena” ja joukkoesiintymisten ja mielenosoitusten sallimisesta ainoastaan Neuvostojen tietien tai suostumuksesta raukeavat itsestään periaatteellista pohjaa vailla olevina. Noilla järkeilyillä ei ole mitään merkitystä. Proletaarinen puolue ei tunnusta

niitä milloinkaan, kuten Yleisvenäl. edustajakokoukselle osoittamassamme julkilausumassa on jo sanottu, sillä kaikenkaltaiset mielenosoitukset, jos ne kerran ovat rauhallisia, ovat *ainoastaan* agitaatiota, eikä saa kieltää agitaatiota tai tyrkyttää agitaation yhteisyyttä.

Muodollisesti päätöslauselma on vieläkin heikompi. Kieltää ja määrätä voi valtiossa vain esivalta. Tulkaa sellaiseksi, herrat Neuvostojen nykyiset johtajat,— kannattamme sitä, vaikka olette vastustajiamme,— ja silloin teillä tulee olemaan oikeus kieltää ja määrätä. Niin kauan kuin teillä ei ole koko valtakuntaan ulottuvaa valtaa, niin kauan kuin te siedätte kymmenen porvarillisen ministerin valtaa—te olette oman heikkoutenne ja epäröintinne pauloissa.

Ei voida rajoittaa korulauseisiin „selvästi ilmaistusta tahdosta” y.m.s.: jos tahto on valtiollinen, niin sen pitää olla ilmaistu *valtaelimen* säätämänä *lakina*; muuten tahtosana on tyhjänpäiväistä sanahelinää. Ja heti, kun vain tulisitte ajatelleeksi *lakia*, herrat, niin ette voisi olla muistamatta, että vapaiden tasavaltojen perustuslaki *ei voi* kieltää minkään puolueen eikä minkään ryhmän rauhallisia mielenosoituksia, minkäänlaisia joukkoesiintymisiä.

Asenteen ristiriitaisuus on tehnyt vallankumoukselliset aatteet, vastavallankumousta vastaan käytävän taistelun aatteet, valtiolliset (perustuslailliset) aatteet, yleensä juridiset aatteet kerrassaan kummallisiksi. Kun hurja parjaus puoluettamme vastaan raukesi, ei jäljelle jäänyt kerrassaan mitään!

Mielenosoitusaloitettamme vastaan tähdätyn hurjan parjauksen jälkeen mielenosoitus määrättiin... viikkoa myöhemmäksi.